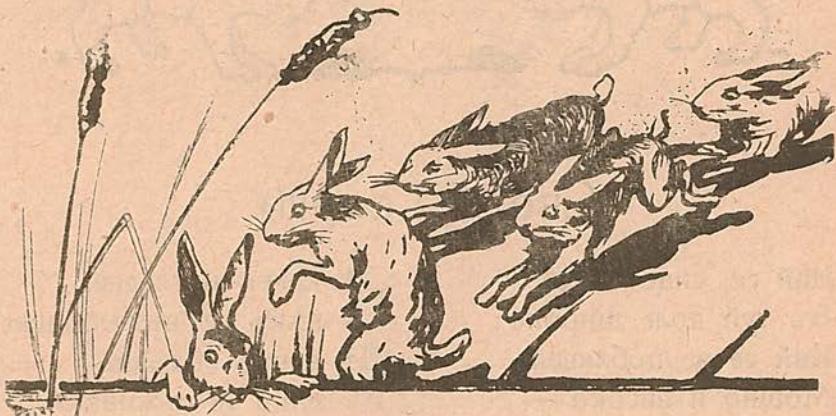

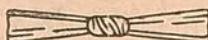
— Казвай, каквото искашъ, жабичко, — нека ние бждемъ жалки страхливци, нека ние и отъ сѣнка да се плашимъ . . . Смѣй се, ако тебъ ти е весело. Само, намъ се иска да живѣемъ, се обадило скритото подъ елхата зайченце.

— Знаешъ ли чия бѣше тая сѣнка? — На орела! .. Да, да, жабичко! А съ орела щегата е мръсна. Ти, струва ми се, се боишъ отъ щъркела — и щомъ го видишъ се криешъ подъ нѣкоя шумка или подъ нѣкоя кора . . . А на насъ се прѣсмивашъ.

На всички ни се иска да поживѣемъ, ахъ, какъ ни се иска! ..

Прѣв. С. С.

Дѣдо и внучета.

Седналъ дѣдо
На трѣвица,
Стисналъ съ зжби
Той лулица.

А край дѣда
На колѣнѣ —
Внучета му
Наредени.

Дѣда слушатъ:
Какъ приказва,
Приказчици
Какъ разказва . . .

Ч. Н. Чендовъ.